

SNAD PRO NÁS HOSPODIN NĚCO UDĚLÁ

První čtení:

»Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.«

(Numeri 6:24-26)

Včera jsem po několika náročných dnech prožil něco, co mě znovu potěšilo a utvrdilo v tom, že to nejlepší je teprve před námi. Byli jsme s Vlastou krátce na svatbě Nikoly Soukupové. Měla ji na krásném místě, na letišti pod hradem Kunětice. Především to byla svatba plná radosti a Nikol i František zářili štěstím a na jejich tváři se odráželo něco, co mi připomnělo námi očekávanou svatbu Beránkovu.

*

Určitě to znáte dobře taky – ocitnete se v situaci, kdy máte či musíte udělat nějaké rozhodnutí a nejste si jisti. Některé situace se dají odhadnout, ale docela často také nevíme, jaké důsledky naše rozhodnutí přinese.

- ***Vzpomenete si na nějaké své rozhodnutí, které se ukázalo jako příliš riskantní (případně chybné)?***

Dnešní příběh, o kterém chci hovořit, je o jednom takovém riskantním rozhodnutí, kdy dopředu nebylo nic dáno, vychází z 1. Samuelovi 14, verše 1 a 6-14:

*Jednoho dne vyzval Jónatan, syn Saulův, mládence, svého zbrojnoše: „Pojď, pronikneme k postavení Pelištejců tamhle naproti.“ Svému otci to však neoznámil (...) Jónatan tedy vyzval mládence, svého zbrojnoše: „Pojď, pronikneme k postavení těch neobřezanců. **Snad pro nás Hospodin něco udělá. Vždyť Hospodinu nemůže nic zabránit, aby zachránil ať skrze mnoho nebo skrze málo.**“ Zbrojnoš mu odpověděl: „Udělej všechno, co máš na mysli. Jen vpřed! Já budu s tebou podle tvé vůle.“ Jónatan rozhodl: „Pronikneme k těm mužům a znenadání se před nimi objevíme. Jestliže nás vyzvou: »Nehýbejte se, dokud k vám nedorazíme«, zůstaneme na místě a nepůjdeme k nim nahoru. Jestliže však řeknou: »Pojďte k nám nahoru«, půjdeme vzhůru, neboť Hospodin nám je vydal do rukou. To bude pro nás znamením.“*

*Když se oba objevili před postavením Pelištejců, Pelištejci řekli: „Hle, Hebrejové vylézají z děr, kam se ukryli.“ Muži z toho postavení vyzvali Jónatana a jeho zbrojnoše: „Pojďte k nám nahoru, něco vám povíme!“ Tu řekl Jónatan svému zbrojnoši: „Vzhůru za mnou! Hospodin je vydal Izraeli do rukou!“ Jónatan lezl po čtyřech nahoru a za ním jeho zbrojnoš. I padali před Jónatanem a zbrojnoš je za ním pobíjel. To byl první úder, kdy Jónatan se svým zbrojnošem pobili kolem dvaceti mužů na polovičním honu pole. V nepřátelském táboře, na poli i ve všem lidu, nastalo zděšení; také muži z onoho postavení i záškodníci byli zděšení a země se chvěla. **To zděšení způsobil Bůh.***

Příběh, o kterém se chci zmínit, se odehrává v podivné době – Izraelci jsou napadáni záškodnickými oddíly Pelištejců a přitom se nemohou dost účinně bránit. Pelištejci mají totiž něco, čemu se říká **technologická převaha** – mají kováře, kteří jim vyrábějí zbraně – meče a kopí, zatímco v Izraeli mají meč a kopí pouze král Saul a jeho syn Jónatan. Taky Vás napadlo, jako mě, čím asi tak chtěli Izraelci bojovat? Umlátit nepřátele klacky, kyji nebo čepicemi? Nebo chtěli použít luky a praky? To se dá ale v případné bitvě jenom chvíli...

Tahle podivná situace mě přivedla k otázce:

- *Neocítáme se také někdy v situaci, kdy nad námi má okolí technologickou převahu? (Jak se to konkrétně projevuje? Třeba jen tím, že nemáme o určité situaci dostatečné informace...)*

Izraelci, zdá se, jsou ve velice nevýhodné situaci. Skoro to vypadá, že čekání i Mikmásu je pro krále Saula jen dlouhým čekáním na porážku.

- *Také jste byli v situaci, kdy vás obklopovaly jen samé problémy, a vy jste si říkali, že tohle prostě nemůžete vlastními silami a schopnostmi zvládnout? A že to asi nedopadne dobře?*

A právě tohle jsou chvíle, kdy **občas někdo přijde s bláznivým nápadem**, který celou situaci může zvrátit. Královský syn Jónatan, který zřejmě zcela správně zhodnotí situaci, vezme s sebou svého zbrojnoše a vyrazí na dobrodružnou cestu do svahu proti nepřátelům. To jsou novátoři, průkopníci neobvyklých řešení. Už jen ten nápad – vylézt nejprve do svahu a pak bojovat... Dnes by tuto akci vojáci nazvali průzkum bojem – jakési oťukání si pozornosti a schopnosti nepřátel.

Je tu však jeden důležitý moment – Jónatan jasně vyznává: ***Snad pro nás Hospodin něco udělá. Vždyť Hospodinu nemůže nic zabránit, aby zachránil ať skrze mnoho nebo skrze málo.*** Jónatan si je dobře vědom toho, že sám nic extra nezmůže.

Když jsem nad jeho kouskem přemýšlel, došlo mi, že to nebyl neuvážený kousek – Jónatan si jasně stanoví určité podmínky své mise: „*Když nám řeknou, ať na ně počkáme dole, nikam nelezeme, když nás vyzvou, ať jdeme k nim, pak na ně vyrazíme...*“

A pak se stane něco, co všechny překvapí – nejprve Jónatan pobije dvacet nepřátelských mužů, kteří před ním padají k zemi, a mezi nepřáteli náhle nastane zmatek, někteří obrátí meče proti sobě.

Hebrejové, kteří se před tím přidali k Pelištejcům, přebíhají mezi souvěrce. Také muži skrývající se v Efrajimském pohoří vytáhli nakonec do bitvy. **Jeden jediný skutek uskutečněný v naději, který se na začátku udál, tak nakonec rozhodl o úspěchu** – nepřátele jsou poraženi, přeběhlíci se navrátili, do bitvy vytáhli i ti, kteří se schovávali.

Jak tenhle příběh můžeme vztáhnout na sebe dnes?

Jako jednotlivci se občas **ocitáme v bitvách, které jsme nerozpoutali** a které se zdají mnohdy předem prohrané. Někdy je to ve vztazích v rodinách, jindy se to týká našeho podnikání nebo nějakých dohod. Může se stát, že jsme těmi, kdo jsou v nevyhodě a tahají za kratší konec lana.

Přes to všechno bez ohledu na konečný výsledek nic dopředu nevzdávejme, nýbrž udělejme všechno to nejlepší, co můžeme a umíme, s nadějí, že pro nás Hospodin něco udělá. Uplatněme své nejlepší schopnosti a znalosti, ale přitom všem spoléhejme na Boha.

Jako společenství věřících jsme v naší společnosti skutečně jen hrstkou. A také máme smutnou zkušenost, že někteří z nás přeběhli a jiní se schovávají.

Prožíváme chvíle, kdy se nám daří, ale známe i okamžiky, kdy prohráváme. Narážíme na chyby druhých a klopýtáme o chyby vlastní.

Přes to všechno a opět bez ohledu na to, jak se nám zrovna v danou chvíli daří, dopředu nic nevzdávejme. Jako věřící milujeme Život a pohrdáme utrpením a smrtí – to je to, co nás možná nejviditelněji odlišuje od okolí. Když upadneme, znovu povstaneme s vírou, že nikdy není pozdě znovu začít bojovat. Nebojme se vstupovat i do zdánlivě prohraných bitev, nebojme se zkusit nové věci, udělejme pro své blízké a přátele všechno to nejlepší, co můžeme a spoléhejme při tom na Hospodina – jistě pro nás něco udělá!

Kdo vznesе žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? Jak je psáno: „Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.“ Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Římanům 8:33-39)

Ámen.

Petr Plaňanský (KS Nymburk 19. 7. 2020)